

De belevissen van Ollie en Triple

De belevissen van Ollie en Triple

Rachel Ontijd-Latuni

Schrijver: Rachel Ontijd-Latuni
Coverontwerp: Rachel Ontijd-latuni
ISBN: 9789402130928
© <Rachel Ontijd-Latuni>

Inhoud

1 Het idee	8
2 Het rare geluid	22
3 De stoeipartij	26
4 Triple gaat zich verstoppen	30
5 Het lawaai	35
6 De kattenbak	39
7 De duif	45
8 De vreemde geur	53
9 Het rust uurtje van Triple	55
10 Ollie heeft dorst	62
11 In de slaapkamer	65
12 Vrouwtje en baasje komen thuis	78
13 TV kijken en daarna een spelletje	87
14 De vlieg	96
15 Ollie is nog lang niet moe	111
16 Ollie vindt het genoeg voor vandaag	127

Dit boek wil ik graag opdragen aan onze kleindochter Abygail, waarvan ik het bestaan niet vermoedde toen ik dit boek begon te schrijven.

Zij heeft veel te vroeg het levenslicht moeten aanschouwen. Door de techniek en apparatuur van tegenwoordig, wist zij zich door vele moeilijke weken heen te worstelen. Dat haar wiegje in het goede deel van de wereld stond te wachten, droeg daardoor uiteraard bij aan haar overlevingskansen. Het was een tijd die aardig wat energie kostte en de onzekerheid liet weinig ruimte toe, om te genieten. Uiteindelijk vervagen de hectische taferelen en maakt plaats voor verwondering en bewondering. Dat kleine, tere wezentje heeft laten zien, dat ze een doorzettertje is. Ze kan flink van zich laten horen als er iets niet goed is, maar heeft een lach die je doet smelten.

Ik hoop haar over een aantal jaren, dit boek met veel plezier te mogen en kunnen voorlezen. Daar haar liefde voor dieren tegen die tijd al aardig ontwikkeld is. Ik weet zeker dat zij net zoals ik en haar moeder, een grote dierenvriend zal worden. Ook hoop ik, dat zowel dieren als de natuur in het algemeen, een rol zullen gaan spelen in haar leven.

Verder wil ik schrijver Richard du Pree bedanken voor zijn tips en aanwijzingen, die ik goed kon gebruiken. Ook leerde hij mij, dat je soms even je werk weg moet leggen, zodat je beter de foutjes herkent.

In een buitenwijk van de grote stad woont de kater Ollie met zijn maatje Triple, een drie kleurige poes. Triple is grijs met wit en beige. Ollie is overwegend rood gevlamd met een witte snoet, borst, buik en pootjes.

De kater is de ondeugendste van de twee en speelt graag de baas in huis. Hij weet daar iedereen goed bezig te houden. Ook probeert hij de poes vaak te verleiden om streken uit te halen of om spelletjes te doen. Plagen is een hobby van hem en dat vindt Triple meestal niet fijn. Zij is een iets rustigere poes, maar is wel altijd nieuwsgierig wat hij allemaal aan het doen is. Soms doet ze hem dan ook na. Eerst durfde zij niet ergens hoog bovenop te springen, dat vond ze maar gevaarlijk. Ze zag Ollie dat altijd doen en vroeg zich af wat hij daar zo bijzonder aan vond. Dus op een dag besloot ze dat ook maar eens te proberen. Eigenlijk vond ze het doodeng, maar wel spannend. Af en toe is ze een *dametje*, maar kan ook wel eens een deugnietje zijn.

Die twee houden ook van veel aandacht. Ze laten dat dan ook duidelijk merken wanneer zij vinden dat het daar tijd voor is. Ollie gaat dan luid lopen miauwen en doet alsof er iets ernstigs aan de hand is. Hij komt dan naar vrouwtje toe gelopen op een manier van, schiet nou eens op. Je begrijpt toch zeker wel dat ik iets wil. Daarna trippelt hij naar het midden van de kamer en gaat liggen rollen. Het is dan de bedoeling dat vrouwtje hem in zijn nek aait en over zijn buik. Daar maakt hij allerlei geluiden bij en dat klinkt soms meer als een geitje, niet als een kater. Heel even blijft hij zo liggen, staat daarna weer op en doet het zelfde ritueel op een ander plekje. Hij maakt er op die manier een heel spel van, door steeds op te staan en te gaan liggen. Triple die gaat voor baasje zitten alsof ze aan het poseren is. Ze kijkt hem bijna met een hypnotiserende, vragende blik aan zo van; Neem mij nou op schoot of anders spring ik op je schouder. Zodra vrouwtje of baasje gebukt staat om iets van de grond te rapen, vindt Triple het leuk om op haar of zijn rug te springen. Als het aan dat *dametje* ligt zou ze er ook op blijven slapen. Zo hebben ze allebei hun eigen manieren, om te zorgen dat er tijd voor hen wordt vrij gemaakt. Het lijkt wel of ze er voor naar school zijn geweest, want die twee zijn daar meester in. Het kan zijn, dat ze willen spelen, brokjes willen of dat ze uit de kraan willen drinken. Wanneer het *dametje* maar een zakje hoort ritselen, denkt ze dat het voor haar is. Zij is er dan als de kippen bij en struikelt bijna over haar eigen pootjes, zo vlug wil ze zijn.

1 Het idee

‘Kom,’ zei Ollie tegen Triple, ‘laten we eerst gaan kijken of er nog iets te bikken valt.’

‘Ik weet niet of er nog wat in ons bakje zit, ik dacht dat we alles hadden opgegeten,’ antwoordde Triple.

‘Nee hoor,’ zei hij. ‘Volgens mij zitten er nog een paar brokjes in mijn bakje en bij jou zit er vast nog wat vlees in.’ Ollie had gelijk, dus begonnen de twee kameraadjes te peuzelen van het beetje wat nog was overgebleven.

‘Jammer dat het maar zo weinig is, het waait zowat weg,’ zei Ollie.

‘Je mag van mij wel een likje hebben,’ zei Triple heel lief.

‘Ben je wel goed bij je hoofd! Dat is toch geen eten en ik vind het er ook niet zo lekker uitzien. Bah, ik word al misselijk als ik er naar kijk. Geef mij maar gewoon droge brokjes. Het is ook beter voor mijn tandjes.’

‘Doe niet zo mal. Jij hebt het geeneens geprobeerd,’ zei Triple. ‘Dus dan kun je ook niet weten waar het naar smaakt.’

‘Wel waar, ik heb eens een klein beetje geproefd en dat vond ik teleurstellend. Het was niet te pruimen, dat vlees leek wel één of andere rode prut. En het was ook zo zacht als boter. Daar houd ik niet van en het gaat tussen je tanden zitten, jakkas. Geef mij maar iets stevigs waar ik op kan kauwen.’

‘Ik vind dat je erg overdrijft, Ollie. Dat was misschien net die ene keer. Het is niet altijd zo papperig en het smaakt echt steeds weer anders. Je doet net of het één of ander onsmakelijke ratjetoe is!’

‘Nou, laten we ieder ons eigen bakje maar leeg eten. Ik heb geen zin om heel de tijd over voedsel te praten,’ zei Ollie. ‘Dat jij nu bijna alles lust. Jij hebt trouwens geluk dat je er niet dikker van wordt. Ik moet al met mijn brokjes oppassen dat ik niet teveel eet, want ik krijg gauw een dikke pens. Over een tijdje ben ik dan niet meer te tillen en ik wil er ook echt niet als een tonnetje uitzien! Dan wordt het lastiger om te kunnen klimmen of te springen. Ik moet er niet aan denken zeg, daar zou ik heel sip van worden.’ Triple at gewoon door terwijl Ollie tegen haar stond te praten. Hij vroeg: ‘Je luistert toch wel hè? Ik praat toch niet tegen jouw etensbak?’

‘Wind je niet zo op joh! Ik hoor je heus wel, Ollie, maar ik kan luisteren en eten tegelijk. Eet jij nou je brokjes maar op, want ik ben klaar.’

‘Kijk eens in de spiegel, jij hebt nu een vieze snuit van dat papperige eten. Zelfs je snorharen zitten onder, daar heb ik gelukkig geen last van. Ik zou me maar even gaan schoonmaken als ik jou was.’

Triple veegde haar pootje over haar bekje en zei: ‘Zo, klaar is kees, zie ik er weer uit als een dametje nu?’

‘Ja, het kan er mee door, er zit alleen nog een klodder op je wang.’

‘Echt niet!’ gilte Triple. ‘Je kletst maar wat.’

‘Nou, mijn ogen zijn nog tiptop in orde, ik zie het toch echt zitten.’ Ollie moest ineens lachen.

‘Waarom lach je mij uit?’ vroeg zij.

‘Oh, nee sorry, het lijkt wel een wrat of een rossige pukkel,’ antwoordde hij.

‘Een pukkel? Die had ik vanmorgen nog niet!’ riep Triple.

‘Stel je niet zo aan, die gaat vanzelf wel weer weg en het valt bijna niet op. Je ziet er ook zo nog leuk uit. Wat doet het er eigenlijk toe, een pukkel meer of minder!’

‘Ja, je hebt eigenlijk wel gelijk, ik zal je dan maar geloven. Ik ben blij dat jij het geen afschuwelijk ding vindt.’

‘Nee, zo erg is dat toch allemaal niet. Iedereen kan dat toch wel eens hebben!’

Die twee hadden zojuist het restje eten op gepeuzeld. Zij waren aan het bedenken wat ze zouden gaan doen. Rustig in hun mandje liggen daar was geen sprake van. Straks kon dat ook wel dachten zij. Ze houden er ook wel van, om af en toe de boel de boel op stelten te zetten. Ook gaan ze graag op onderzoek.

‘Maar wat zijn de plannen voor vandaag?’ vroeg Triple opgewonden aan hem.

‘We kunnen voor het raam gaan zitten. Kijken wat er buiten zoal gebeurt.’

‘Wat spannend zeg, maar niet heus!’ zei Triple. Je moet wel met iets beters komen.’

‘Oké, we zouden de aarde uit de plantenbak kunnen gaan gooien, net als de vorige keer.’

‘Wat heb je daar nou aan! Zeker weer een vieze snuit krijgen. Ik heb daarna bijna een halve dag nodig om me te wassen. Wat een raar idee van jou, rooie! Jij houdt er zelf niet van om vies te worden.’

‘Daarom vind ik het nog wel grappig,’ antwoordde Ollie. ‘Krijgen we van die leuke zwarte pootjes. Je ziet dan allemaal van die donkere, vieze vlekken op de grond en heb vrouwtje weer wat te poetsen.’

‘Denk je soms dat ze dat fijn vindt, nou echt niet. Zullen we bovenop het bed gaan springen en een kussen gevecht houden, dat is lachen joh, Ollie? Dan vliegen al die veren er misschien uit en wordt het een heel zootje. Vrouwtje weet dan toch niet wie dat gedaan heeft.’

'Je doet net alsof ze zoiets dan niet erg vindt, om al die veren op te veggen. Je hebt het mooi mis, als je denkt dat het haar hobby is. Verzin maar iets anders.'

'We zouden ook veters uit schoenen kunnen gaan halen, dan gaan we touwtje trekken. We kijken dan wie het langst de veter kan vast houden. Misschien ga ik nu eens winnen,' zei Triple.

'Ik dacht het niet! Dat vind ik een stom spel en ik ben toch sterker dan jij. Heb je m'n spierballen al gezien, die zijn weer aardig gegroeid. Kom, we gaan het hogerop zoeken en dan zien we wel weer.'

'Wat bedoel je daar dan mee, Ollie? We gaan toch geen bergen beklimmen.'

'Zie jij hier soms een berg in de buurt? Denk nou eens goed na, je mag drie keer raden.'

'O, je bedoelt zeker een kast, maar ik wil echt niet op hoogste!'

'Bingo, maar wees maar niet bang troel, ik weet dat je er nog steeds de kriebels van krijgt. Laten we op die groene kast springen. We gaan een wedstrijdje doen wie het eerste er boven op zit.'

Dat vond Triple prima en stond al klaar voor de start.

'Oké,' zei Ollie, 'daar gaan we dan. Ik tel tot drie: één..., twee..., drie.'

Beide renden ernaartoe, alsof ze achterna werden gezeten door een dolle stier. Ze sprongen zo hoog, waardoor ze met een grote plof op de kast vielen. Het zag eruit alsof ze door een trampoline gelanceerd werden en waren uiteindelijk even snel. Niemand had dus de wedstrijd gewonnen.

Triple zei: 'Jij had zeker niet verwacht dat ik ook zo vlug zou zijn, of wel?'

Ollie haalde z'n schouders op en vond dat ze gewoon geluk had gehad. Het kwam volgens hem ook, doordat hij bijna was uitgegleden. De volgende keer zou het haar toch niet lukken. Triple vond het maar gezwets van hem. Ook was ze blij dat hij deze keer niet had gewonnen. Ze zei er maar niets van en ging op de kast op haar rug liggen. Met uitgestrekte achterpootjes en opgetrokken voorpootjes leek het of ze heerlijk lag te zonnen. Ineens begon ze als een bezetene te rollen.

'Kijk nou uit suffie, straks lig je beneden!' riep Ollie. 'En de grond voelt niet aan als een luchtkussen!'

'Dat weet ik ook wel, maar zo gauw val ik nou ook weer niet. Je weet dat ik voorzichtig ben en jij zit toch naast mij. Hé, wat grappig is dat, ik zie alles op zijn kop. Dat is gek, moet jij ook eens proberen?'

'Mooi niet, ik zie liever alles op een normale manier,' antwoordde Ollie. Hij hield haar wel goed in de gaten, dat ze er niet vanaf zou duikelen. 'Nou, ben je al klaar met alles op zijn kop te bekijken, Tripleke?' Ja, zo noemde hij haar ook wel eens, als hij het heel lief bedoelde.

'Nog heel even, want ik vind dit zo... leuk!'

Hij gaf Triple nog een paar minuutjes de tijd en liet haar maar genieten. Ollie doet af en toe net of zij zijn kleine zusje is. Soms vind Triple dat wel fijn, maar ook wel eens vervelend. Ollie keek om zich heen en kon zo over het grote grasveld kijken. Hij zag de bomen behoorlijk heen en weer zwaaien.

De vogeltjes probeerden hun evenwicht te bewaren op de kronkelige takken. Auto's raasden voorbij, opeens werd een grote plastic zak door de wind omhoog geblazen. Ollie vroeg zich af waar die zak naar toe *vloog*, maar verdween achter de wolken. Ook zag hij een grote, dikke hommelmot. Die zat aan de buitenkant op de hor van het bovenraam. Wat was die rooie blij dat die dikkerd niet naar binnen kon komen. Even later, zag hij hoe een zwarte spin een web aan maken was. Dat vond hij razend knap van dat harige beest. Ja, Ollie weet dat er altijd wat te zien is daar buiten, als hij maar geduld heeft en goed oplet. Gauw keek hij weer naar Triple of ze niet te ver over de rand van de kast hing. Het scheelde niet veel of het was fout gegaan. Ollie kon nog net op tijd haar staart grijpen. Zij was ook zo wild aan het doen. 'Zie je nou wel, als ik je niet had tegen gehouden was je zo naar beneden gekukeld!' Triple was flink geschrokken, maar wel blij dat hij haar op tijd had gered. Na enige tijd, werd Ollie onderhand wat ongeduldiger. Triple merkte dat hij zich aan het vervelen was. Zij vond het wel lief van hem dat hij zo naast haar bleef zitten en een oogje in het zeil hield.

'Je blijft hier toch zeker niet heel de tijd liggen hè? Dan moet ik je nog langer in de gaten houden. Ik ben geen oppas! Kom wiebelaar, het is zo wel mooi geweest laten we maar afdalen.'

'Ja, maar we zitten hier nog niet zo lang. Ik was me net aan het inbeelden, dat ik aan de Costa del Sol lag. Maar goed, ik zal jou vandaag een plezier doen. We moeten wel eerst van deze kast af, kom jij dan ook gelijk?'

'Ja nogal wiertes, anders kunnen we niet naar beneden!' antwoordde Ollie. 'Eens even verzinnen wat we kunnen gaan doen. Jij weet natuurlijk weer niets leuks te bedenken. Het idee moet meestal van mij komen.'

'Ja, ja, dat zegt jij nu altijd, maar dat is echt niet waar! Ik verzin ook wel eens iets hoor. Zodra ik beneden ben, zal ik mijn hersentjes goed laten werken,' zei Triple.

Samen stonden ze nog wat te bakkeleien, wie het eerst van de kast af mocht springen. Ollie kreeg in de gaten dat er een stukje behang had los gelaten. Het zat net boven de kast, waar hij wel bij kon als hij op zijn achterpootjes ging staan. Hij rekte zich helemaal uit en zette zijn nageltjes in de muur. Doordat hij zijn voorpootjes langs de muur liet glijden, scheurde het behang verder af. Hij sprong wat omhoog en kon met zijn bekje bij het stuk dat los hing. Toen hij er flink aan trok, viel er een groot stuk vanaf. Die deugniet probeerde nog meer te pakken te krijgen. Helaas zat het veel te vast. Het stuk behang dat hij er vanaf had getrokken, bleef aan zijn voetzooltjes kleven. Heftig schudde hij met zijn pootje heen en weer tot het eraf viel.

Triple keek met grote verbazing, wat hij weer voor ondeugends aan het doen was.

'Wat ben je toch een sloper,' zei ze. 'Gaan we nu nog naar beneden of wil je de boel nog meer kaal maken! Als je niet opschiet zeg ik vanavond tegen vrouwtje, dat jij het eraf hebt zitten pulken.'

'Dan ben jij een klikspaan, je weet toch dat klikken helemaal niet netjes is,' antwoordde hij.

'Ja, duhh, dat weet ik ook wel, maar behang van de muren krabben mag ook niet!'

'Wat geeft dat nou joh! We doen toch allemaal wel eens iets wat niet mag. Het zou anders maar een saaie boel zijn. Ik ben gewoon af en toe ietsepietsje ondeugend.'

'Ik weet al iets leuks om te gaan doen,' riep Triple. 'Laten we rondjes gaan draaien, kijken wie het eerst zijn eigen staart te pakken krijgt.'

'Noem je dat leuk! Nee, daar voel ik niets voor rare kwiebus. Kan jij je nog herinneren, wat er de vorige keer is gebeurd bij dat spelletje? Ik had toen veel te hard in mijn staart gebeten. Dat heeft wel twee dagen pijn gedaan. Op het puntje van mijn staart zat ineens een grote, blauwe knobbel!'

'Ja, wat was je toen zielig hé,' grinnikte Triple.

'Ik vind het meer om te huilen, jij hoefde er niet mee rond te lopen! Zullen we nu eens eindelijk van deze kast af gaan. Jij hebt al lang genoeg de wereld op zijn kop bekeken. Ik zal er wel eerst vanaf springen, want als ik op jou moet wachten ben ik straks grijs,' zei Ollie lichtelijk geïrriteerd. 'Wel direct naar beneden komen Triple, anders kom ik je halen!' Nonchalant probeerde Ollie een salto te maken, maar bijna kwam hij in de kattenbak terecht. Het was niet te geloven, maar het ging wonderlijk nog net goed. Triple vond hem maar een uitslover en stond achter hem rare bekken te trekken. Zij was zeker niet van plan om ook zo gek te doen. 'Ik zal maar niet tegen Ollie zeggen dat ik het nog wat lastig vind. Hij zegt dan geheid, dat het komt omdat ik een poes ben.' Triple treuzelde nog wat en stond te denken hoe ze het zou gaan doen, want ze wilde natuurlijk goed terechtkomen.

'Maar ja, ik ben hier ook boven gekomen, dus ik zal toch eens weer naar beneden moeten. Ik weet zeker dat het me gaat lukken, want het gaat al stukken beter. Ik kan het... ik kan het,' fluisterde ze.

'Schiet nou op!' riep Ollie. 'Zal ik je anders even aan je oren komen trekken dan gaat het wat sneller!' 'Hé, je moet me niet zo opjatten zeurpiet. Het lukt heus wel, maar doe het gewoon op mijn manier.' Eén, twee..., hupsakee en zo belandde Triple veilig op de grond. Toen zij de woonkamer in liep was Ollie ineens verdwenen. Die rakker was alweer ongeduldig geworden.

'Waar ben je nou knorrepot!' gilte Triple. 'Ik moest toch opschieten en zit hier nu in de woonkamer te wachten. Ik heb een te gek voorstel, maar dan moet je wel komen.'

'Ik kom eraan,' riep Ollie terug. 'Doe eens niet zo nerveus joh! Ik heb alleen even wat water gedronken, want ik had een droge strot. Zo, hier ben ik dan en heb je al iets verzonnen?'